

SORTIRÁ LOS DISSAPTES

los no suscrits. 0'20 »

En 1.ª acte según, 1.ª autor fa fer en un llarch y diluït diálech (sostingut entre D. Ramón y 'l metje de la casa) declaració del delict consumat per don Ramón y aquesta escena referida sobra del tot, a

nostre entendre, en lo drama, que milloraria si 's suprimís. Lo personatge del metje, es bastant sobrer en la obra, y lo del guarda bosch resulta igualment de massa, puig que no es lo seu paper ni tant sisquera secundari.

La escena de revelació entre pare y fill y alguna de las d' amor, son las millors del drama que de tots modos no desdiu del nom que te dret á firmarlo.

La execució bastant bona, sobre tot per part del Sr. Bonaplata en los moments de actes de locura.

Lo Sr. Capdevila va tréurer tot lo partit possible del paper de guarda bosch, los Srs. Martí, Santolaria y Valls discrets y la Sra. Parrenyo interpretá exactament lo de María.

Lo públich cridá al autor en los finals dels actes según y tercer.

L' éxit bó.

La concurrencia numerosa.

J. BRÚ.

LO QUE SON LOS MARITS.—Humorada en un acte y en vers, original de D. Salustí Ferrer, estrenada en lo mateix teatro la nit del 13 del corrent.

Es aquesta una obreta sumament lleujera, d' argument gens nou y qu' ofereix per lo tant escás interés.

Algunes de sas escenas resultan cómicas pero los xistes qu' en ellas s' hi trovan no sempre son del millor gust.

Además, aquesta producció recorda molt una antiga sarsuela que fa molts anys no s' ha representat.

La execució va ser acertada per part de las senyoras Parrenyo y Galí y dels Srs. Fuentes, Capdevila y Pinós.

M

¡LA MAR!—Sarsuela cómica en tres actes y set quadros, lletra y música del Sr. Coll y Britapaja, estrenada en lo teatro del Tívoli la nit del 14 del corrent.

Anys enderrera s' estrená en lo teatro del Circo una obra titulada *Los banys Orientals*, la qual obtingué un éxit poch felís per cert. Lo seu autor, lo senyor Coll y Britapaja, ha agafat de nou dita obra y verificat en ella alguns arreglos, l' ha donada altre cop á la escena ab lo títol de *¡La mar!*

No 's pot dir, donchs, en rigor qu' aquesta *mar* siga una *reprise* d' aquells *banys*; nos hem de fer lo cárrech que la obra es nova y com á tal l' hem de pendre.

En *¡La mar!* apart de algunas escenas que resultan graciosas, s' hi trovan verdaderas tempestats de xabacanadas; la majoria dels xistes son molt pujats de color y grollers además y en general tota l' obra se ressent de una falta de vivesa lamentable.

Pero en produccions com la que 'ns ocupa, lo essencial es que s' exhibeixin bonas decoracions, que abundin las bailarinas, etc., etc.

De tot aixó hi ha en *¡La mar!* Lo Sr. Chía ha pintat un decorat bastant acceptable, en lo que sobressurten las decoracions del final del según acte y la del tercer.

En quant á la música qu' acompanya á la obra, apart de recordar varis motius ja coneguts, conté

alguns números agradables, entre 'ls que 's poden citar un quinteto y un coro de náyades.

La interpretació regular, distingintse lo senyor Colomer que canta unas coplas de la manera qu' ell sab ferho.

En resúm: l' autor de la obra no s' ha mostrat del tot modest al titularla *¡La mar!* quan alló es un safreig, tot lo més.

M.

LA IGNOCENCIA D' UN ÁNGEL.—Pessa en un acte y en vers, original de D. Joan Ribas, estrenada la tarde del 15 de Janer de 1893, en lo «Ateneo Provensalense» de Snt. Martí de Provensals.

La obra que 'ns ocupa reunéix bonas qualitats, las quals deixan entreveure una ploma que pot fer algo de profit.

Lo desemenyo sortí bastant regular, per lo que l' autor se veje obligat á rebre 'ls aplausos del numerós públich.

P.

GARFÍ.—Drama en quatre actes y en vers, de don Joseph Vinyas. Estrenat lo dia 6 del corrent en lo teatro públich de Sant Feliu de Guíxols.

L' argument está basat en lo mateix de la ópera de igual títol per quin motiu no es d' estranyar que tota l' obra s' escolti ab notable interés. La versificació es molt cuydada. Lo desemenyo siguié acertat.

Per tots aquets motius l' éxit fou complert y coronat per grans aplausos.

LA PUBILLA.—Pessa en un acte y en vers, del mateix autor de l' anterior. Estrenat en igual dia y en lo mateix teatro.

Conté abundants xistes de bon género. Son sencill argument se desarrolla fácil, terminant ab un acertat desenllás. Va obtenir també bon éxit.

Ha quedat format un quadro de companyia pera anar á representar aquestas dugas obras per tots los teatros de Catalunya.

X.

Vina ab mi munt de argila voluptuosa;
 en báquica alegría gosarém...
 Los arestas del mon, mústiga rosa,
 del cor arrencarém.

Gosém amanyagantnos ab fal-lera...
 los dos sufrim igual un fals amor.
 Gosém que passa prest la primavera
 y arriva la tardor.

No pensis en lo vil que va enganyarte,
 ni jo pensí en la dona que 'm trahí...
 Ab tu l' etzar m' ha dut per consolarte;
 consólam, donchs, á mi.

Compartimnos lo goig farsit de penas;
 omplim l' espay ab ecos de petons;
 junyimos cor ab cor ab las cadenas
 de nostras decepcions.

Del arbre de la vida, duas fullas
 lo vent ha arreballat: som naltres dos.

Encar es temps, encar no som despallas
y encar trovem redós.

Si ab la fè y la vritat més noble y pura
hem sigut enganyats sense recel,
reneguem d'aquest mon que sols procura
emborratxar-nos ab fel.

IGNASI IGLESIAS.

QUINT CONCURS

LA COVA DEL FANTASMA (1)

En la nit de Nadal hi havia gran mohiment en lo poble de Viladrau. La noya dels masovers de la masia coneguda per *la Sala*, havia sortit aquella tarde a fer llenya y á las deu de la nit encara no havia tornat. Los pares de la noya, desesperats, se dirigiren al poble y de casa en casa preguntavan si havían vist á la seva Merceneta. Tothom los hi contestava negativamente, pero al sentir las exclamacions de desconsol dels pares, tothom s'oferia á ajudarlos á buscar la noya. Un grupo, format pel pare de la noya perduda y tres altres vehins, se'n anaren cap al cementiri, y al arribar devant del reixat d'aquest lloch, al mateix temps que tocavan las dotze de la nit, sentiren un horrendo tró. Los quatre alsaren lo cap envers la part alta del Montseny y sota la creu de Matagalls varen veure una grossa foguera. (2)

Enlluernats per aquella resplandor, los quatre homes no vejeren com una sombra escalava una de las parets del cementiri y amagantse per darrera 'ls arbres, fugia en direcció á un miserable casalot, que hi havia á l'altra part del poble. Al arribar allà, aquell home trucá de una manera especial, y la porta s'obrí al moment. —Entra, digué la persona que havia obert, qu'era una dona vella y rebeguda de carns. L'home entrá. —¿Tot está fet? preguntá ella. —Sí, respongué ell. —¿La noya? —La tinch en lloch segur. —¿Y la foguera? —Encesa. —Donchs vina. —Y barrant la porta, s'internaren en lo casalot. (3)

(1) Artur Casademunt. — (2) Conrat Roure. — (3) Juli Torres.

NOTA. — Dimecres, y á la hora senyalada, duyam rebuts 21 párrafos pera continuar la historia de *La cova del fantasma*. Després de trífir detingudament, va tocar la sort de merèixer l'honor de la publicació al que ve firmat per

D. JULI TORRES

que es lo que veu la llum en lo número present junt ab lo primer.

Seguint la costúm establerta, poden anar enviant tots quants desitjin pendre part en tan original col·laboració. Los párrafos que 's rebin d'autors que ja han enviat, pero que no han sigut premiats, entrarán també en concurs. Los que ja han sigut premiats, quedan fora d'ell.

Lo tercer párrafo constará de QUINZE ratllas aproximadament ó sia del espay que sólen ocupar en nostre setmanari.

Lo terme de admissió quedarà tancat lo mitj día del vinent dimecres y lo párrafo que resulti premiat se publicarà en lo número pròxim en la mateixa forma dels anteriors.

Endevant y fora.

LA REDACCIÓ.

PLOROSA

Qué trista soletat regna en la cambra
¡qué trista soletat!

Sols s'ouhen los jemechs d'un nin que fina
y 'ls plors de sa mareta, sanglotant.

Lo nin, demunt del jás, febrós y pàlit,
lo nin demunt del jás,
dóna 'l postrer jadeu! á sa mareta
en brassos de la mort acompanyat.

La mare boy plorant, com bona mare,
sa mare boy plorant,
se creu que malaltis los seus ulls tanca
perqué l'àngel de Deu, cerca 'l descans.

Al sentir lo cantar de l'aucellada
al sentir lo cantar,
que á fora fan los rossinyols y merlas,
la mare cerca 'ls llavis del infant.

Trovant que son de glás, sos ulls aixuga,
Trovant que son de glás,
febrosa, aixeca 'l ser del jás hont jeya,
y mira... cercant algo per l'espai.

—Avuy m'has enganyat, la mare exclama.

—¡Avuy m'has enganyat!
tu m'has robat mon fill, pro encar me quedan
las llágrimas del cor pera plorar'.

M. SOLÀ.

DE LA A Á LA Z

HISTORIA DE UNS AMORS DESGRACIATS

(Capritxo literari)

—Tal com ho sent; cregui que la pobre Emma va passar-ne de molt crespas ab lo seu promés... Veurá... Quan ja ho teníen tot á punt, ell surt dihent-li que se'n tenia d'anar...

—Potser A...?

—Á Tona, si senyor. ¿Y sab ahont se'n va anar? donchs á Cuba.

—¡Home, está B!

—¿Y de Cuba sab ahont va passar?

—No ho C.

—Á Matanzas, y no va tornar á Espanya fins al cap de passats sis anys.

—Al cap D?...?

—De passats sis anys. Com que tart ó aviat tot se sab, la noya va averiguar qu'ell tornava á ser á Barcelona.

—¿Qué tal? ¿E?

—Donch sí; va enterarse de la seva tornada y va tenir una gran alegríia al saber que l'havíen pujat de grau, va anarsen de sargento y tornava fet un...

—¿Potser g F?

—Just, gefe y ella, la tonta, s' hi vá tornar á encaterinar més que may.

—Ge... ge... G.

—Es á dir, va tornar á engrescarshi de mala manera.

—Díguili H.

—Pero aixís com sos pares la primera vegada no varen posarhi obstacles, aquesta vegada s' hi oposaren obertament.

—Pero no I...

—En efecte, no hi va valguer rés. Fins que un día, en una Societat, diu que tot ballant...

—¿Potser la J?

—No senyor, una americana, va dirli... ¿Se creurá que va dirli que s' hi casaría?

—¿Jo pensarmho! ¡K!

—Donchs va dirli que ab ell no hi pensés més. Y ab un deix de mofa va despedirsen tot dihentli...

—¿Potser ela L?

—Si senyor y ell se 'n va anar.

—¿Y LL?

—Ella va quedar plorant.

—¿Pobre M!

—Van tenir de tréuerla del ball á pés de brassos y portarla á casa. ¡Consideri los seus pares!

—¿Quanta p N!

—Sa mare sabia lo motiu, son pare nó; pero s' ho pensava y l' un que sí, l' altre que nó y l' altre...

—Cur Ñ.

—Van tenir la gran agarrada.

—¿Quánta tragería, O!

—Los vehíns volen interessarse, van á buscar un cotxe omplintlo ab tan poca consideració que 'l pare va tenir que inquibirse...

—¿Al cu P?

—Just y se 'n van allá ahont vivía ell.

—¿Pero Q?...

—¿Si ho sabían? Ja ho crech, home. Ja veurá si 'n van sucsehir de cosas, pèrque ja diu lo ditxo: los mals may venen sols.

—Oh, y que no R.

—Arrivan á puesto, puja 'l pare al devant y anava tant emocionat, que cert mohiment d' un cantó á l' altre, me li fá rebre una gran trompada contra un dels poms de l' escala.

—¿Malehida S!

—Trucan y surt éll mateix á obrir, lo pare no pot contenirse y me li clava una tunyina.

—¿Mira, ja la T!

—Com pot suposar, no varen treuren res. Se 'n torna á casa y altre trastorn.

—La Noya, U...

—Ho va saber, si senyor. Consideri quín quadro: desmayada la noya, la mare y la minyona que havía portat lo recado. Vist aixó 's determinan á escriure á n' éll demanantli que vingui...

—¿Y éll no V?...

—Qu' es cas de venir, lo gran murri; al contrari, altre trastorn per la pobre criatura, que li asseguro jo que va ser tan mártir com la que van clavar en aquella creu...

—¿En forma de X?

—Si senyor; donchs es lo cas que respón per escrit

participantli que surt de Barcelona en companyia de una senyoreta grega.

—¿Ab una senyoreta, Y!

—La pobre noya al endemá va morir de pena. ¿Qué li sembla, senyor Abecerolas? Veritat que si d' aquesta historia se 'n feya un llibre se 'n vendrían moltíssims.

—Com á fruyta, si sols costés una p Z.

J. XIMENO.

ISEMPRE!

M' amor es gentil;
m' amor es més bella
que rosa de Maig
que ab l' auba 's desperta;
que flor d' admetller
que 'ls raigs del sol besan;
que liri daurat
que 'ls papallóns cercan.

M' amor es gentil;
m' amor es molt bella.
Rosat n' es son front;
d' or pur son sas trenas.
Sos ulls son de cel
quan l' auba 's desperta;
quan s' obran las flors
omplertas de perlas;

quan llensan sos cants
las aus que festejan.
Sos ulls son de cel;
sas gaitas rogenças;
sos llabis vermells,
clavells que s' esberlana.

M' amor es gentil;
m' amor es molt bella.
La vaig ovirar
un jorn de Septiembre
trescant entre 'ls ceps
al caure 'l cap-vespre.
Del sol ja prenent
la llum vermellenca,
de grana y fins d' or
guarnia la serra.

Lo dols ventitjól
jugava ab sas trenas;
Besantne son front
¡si 'n feya d' enveja!
M' hi vaig acostar
dientli: ¡Sou bella!
més bella que vos,
no hi ha pas cap verge;
ni àngels al cel;
ni flors en la terra.
No sé que va dirme
sols sé que 'm somreya
tancant sos ulls;
juntant sas manetas.

M' hi vaig acostar
com nin que te enveja:
¿M' estimas?—vaig dir,
¡quín goig mare meva!
Si sos llabets
ni un mot me digueren,
sos ulls; —cel d' amor!
semblavan dir: ¡Sempre!

PERE MONISTROL.

L' AMOR FREDOLICH

IMITACIÓ D' ANACREÓN

Lo vent xiulava tempestuós; una pluja fina queya en gotas apretadas que punxaven com puntas d' agulla, las brancas arrencadas dels arbres s' entrexocavan produhint un soroll fúnebre com de refrech d' ossamenta; cap trassa de vida en lo camp, á no ser los lladruchs planívols del gos d' alguna masía ó 'l crit sinistre d' algun aucell de nit.

Un viandant anava per un camí; marxava ab aquell pas ferm y lleuger qu' es privilegi sols de la joventut y no pareixia sentirse ni de las ratxadas del vent, ni de las fuetadas de la pluja; 's reya de las tenebras, com un nen riu als raigs del sol alegre.

Aquell viandant era l' Amor. Anava tot joyós, tot gallaret, donchs portava entre 'ls plechs de sa capeta una gran provisió de cors y lo calor d' aqueixos cors se comunicava á ell y 'l feya insensible als aspres besos del hivern.

Ah, que content anava! Tan abundant com en la primavera havia sigut la seva cullita. Las flamas avivadoras, las pàlidas campanetas blancas que creixen de las margenadas, las borrascas, las llargas nits havian sigut sos cómplices al igual que los effluvis de maig, las lilas floridas, lo zéfir joganer y las auroras radiant.

Sí; estava content y orgullós! Se sentia poderós com sempre. *Eros, Cupido, Amor*: baix aquestas diverses encarnacions era sempre aquell que s' imposa lo mateix al rey que al pastor, continuava sent lo senyor del mon com en lo temps passat. Quin imbécil d' escriptor havia dit que ja no era ningú? que 'l capritxo y la fantasía l' havia destronat y que ja sols en los quèntos vells, molt vells, inspirava grans fet y valentías?

De prompte, en un revol del camí, dos ombras se dressan amenassadoras. En un tancar y obrir d' ulls l' han despullat de la capeta, l' han atropellat, han fet bossins de sas fletxas, malmés lo seu arch, li han pres tot los cors palpitants que portava y han fugit, deixant á l' Amor mitj mort sobre la terra glassada. La víctima havia reconegut als malfactors: eran la Concupiscencia y l' Ambició.

¿Qué fer? ¿Qué seria d' ell? ¿Ahónt dirigirse?

Tremolant, lo desdixat, com lo petit Poucet dels quèntos de Perrault, se dirigí vers á una llum que brillava allá, al lluny. Estemordit pel fret, son cosset adorable, tot plé de clotets, tal que 'ns l' han ensenyat los pintors del sigle divuyt, estava fret com lo marbre y havia prés un tó blavós tot ell. Quina llástima feya de veure al pobret arrossegantse, coixejant, envers la llum salvadora!

Hi arribá al fi, trucá y ab veu carinyosa demaná hospitalitat. La caseta perteneixia á una noya nomenada Simona; era una doneta molt llesta: entreobrí la porta ab precaució, reconegué al visitant y desseguida torná á tancar, no volguent introduhir á casa seva aquell pillet que algun temps avans havia tractat d' esgarraparla; mes la veuheta 's feya cada vegada més llastimosa y Simona, com á verdadera filla d' Eva, arriscá una segona ullada.

Pobret! ¿No era d' planyer llavors l' infelís, ab

aquell ayre d' aucellet mullat? Y després ¿no es obligació de tornar lo be pel mal?

La noya 's decidí: «Entra á escalfar lo teu cosset tot nú devant del meu foch; seria una gran llástima 'l deixarte fora, pobre fredolich.»

Lo briball no s' ho feu repetir duas vegadas: penetrá en la casa, 's retorná devant la llar, contemplá un moment á Simona; després, aprofitant la ocasió en que ella li allisava las plomas de sas aletas, enfilá traidorament lo seu arch y en paga de la hospitalitat que havia rebut, atravessá aquell cor verge, lo prengué y fugí tot regositjat per lo dols calor del seu furt.

(T. del francés.)

JOAN NIHILUS

CORONAS

¡Que n' era de bella!

Corona teixida
de flor escullida
del célich jardí,
son cap ostentava
alegre y ditxosa,
tan pura y hermosa
com un serafi.

Ab molta ignocencia
radiant d' alegria
la pobre, prenia
primer comunió.
Y desde aquell dia
de dolsa memoria
ab ditxa il-lusoria
la yaig aymar jo.

Mas il-lusions totas
avuy se compleixen.
Ja tots ne coneixen
ma felicitat;
puig ja ma estimada,
alegra y joyosa,
va á serne ma esposa,
par sa voluntat.

Corona avuy porta
l' angelica nina;
pura tarongina
enflayra son vel
y ab veu mitx confosa
pel goig que l' anima,
me diu que m' estima
colmant mon anhel.

Deu meu! ¡Ja no alena.
ja ha deixat la vida
fentne una fugida
á més ample port;
no somriu sa boca,
ni 'm donan miradas
sas ninas, tapadas
pel vel de la mort.

De la mort la dalla
fera l' ha abatuda,
tiranla vensuda
dins son atahut!
Reb eixa corona,
esposa estimada,
com mostra preuhada
d' amor y virtut.

JOAN MANUBENS VIDAL.

LO MONY 'L POETA

SONET

¿Qué 'n treu lo poeta de trascriure cassos
fent versos, y de mots aná á la pesca
y escriurer arguments formals ó en gresca
tot lo dia al paper posat de nassos?

¿Qué hi guanya omplint de tinta 'ls cartipassos
recullint del cervell l' idea fresca
ó retrayent encare 'l temps de l' esca
retrocedint de doscents anys los passos?

¿Qué 'n treu, que hi guanya? Res; sols espatllarse
la closca á cada instant, fent de sa vida
un permanent sufri, en lloch d' alegrarse
y per paga, lo mon «¡Ets boig!», li crida;
y 's riu de sos treballs, que 'n diu follías,
eridantli, per variar, «¡Boig!» tots los dias.

J. AYNÉ RABELL

Servey de fora.

VILANOVA Y GELTRÚ.—Als encarregats del
desempenyo de la funció cómica-catalana que tingué
lloch en lo teatro Principal lo diumenge per la tarde,
crech ferlos un favor no parlant d' ella.

**

Estém en plé regnat de la ballaruga.

Tením tots los temples de Talía transformats en
temples de Terpsicore.

Las societats «Casino Artesano» «La Nova Cuy-
na» «Centro Artesano» «La Primavera» «Centro
federalista» y «La Cuyna Vella» verifican cada fes-
ta balls, vejentse tots sumament concorreguts.

Vist lo prólech del Carnaval del actual any, no es
fácil equivocarse al augurar que aquest será digne
successor del d' anys anteriors.

Mentres no ressonin en nostres teatros los xiscles
dels primers galáns, lo ploricó de las damas joves,
y las veus de mico viudo dels sarsueleros, farém
una ressenya á *vuela pluma* del moviment artístich-
literari de aquesta població.

S. P.

SANT ANDREU DE PALOMAR.—Lo diumenge
passat va inaugurarse en aquesta població lo «Tea-
tro Fontova» ab quatre obras, totas catalanas ó sian:
A cop calent, *A la prevenció*, *Una senyora sola* y
Un cap mas, en las quals varen distingirse tots sos
intérpretes.

En lo «Círculo de la Union Republicana» van po-
sarse en escena tres obras catalanas: *La sabateta al
balcó*, *Honra y felicitat* y *Cassar al vol*, las quals
van resultar molt ben interpretadas.

P.

ARENYS DE MAR.—Ab brillant interpretació 's
posá en escena lo diumenge dia 15 en lo teatro del
Ateneo, lo drama *Sancho García*. Sobressurtiren par-
ticularment la senyora Pérez y la senyoreta Planas.
A més lo Sr. Hita feu un protagonista ab tant acert

que per varias vegadas recullí aplausos de la con-
currencia. Una copeta de *Chateau-Margaux* vá
acabar de fernos posá be 'l sopá, puig á no ser ella
potser no l' hagueram pahit. No farém comparacions
que sempre resultem odiosas.

Y va de pregunta: ¿Quán se comensarán las fun-
cions ab puntualitat?

Ha aparegut en aquesta vila un periódich quize-
nal «El Teléfono», exclusivament polítich. Li desitjém
molts anys de vida y molta memoria perque ans de
tornar á omplir sas columnas ab gacetillas que de-
mostran lo poch coneixedor que es del terreno lo
Sr. Jo, procuri revelar fets d' interés general per to-
ta la vila.

M.

REUS.—La primera tiple D.ª Maria Nalber po-
gué apreciar una vegada més, en son benefici, lo
molt que la considera lo públich de Reus, ja qu' en
pochs moments l' escena se convertí en un verdader
jardí y dels palcos donaren llibertat á una porció de
coloms, que no sabent ahont posarse donavan á la sa-
la un bonich especte.

La juguina cómica *El gran petardo*, obra del mes-
tre Director D. Vicens Peydro apesar de ser un poch
fluixeta tingué bona acullida, sent aplaudidas algu-
nas escenas y especialment la del Sr. Grajales que lo
paper de «chulo» 'l desempenya d' una manera aca-
bada.

Per desavinensas entre l' empresa y una de las
parts s' ha retirat l' abono anunciat, quedant per lo
tant altra volta lo teatro en cuadro. Pero segons se
diu vindrá á ocupar son puesto la companyia que di-
rigeixen los actors Srs. Calvo y Gimenez.

LL. S.

AMOR

AMOR te porto, paquit
AMOR on cor demana ton no
AMOR be me 'l donas ó 'm mor
enegant del deu AMO

SALVADOR BONAVIA.

Teatros locals

PRINCIPAL.—La companyia infantil que vé ac-
tuant en aquest teatro segueix representant las ma-
teixas obras que donava quan era al Circo.

Sembla que tan mateix tindré ocasió de sentir á
la Judic. Segons s' ha anunciat, á primers del mes
entrant donará quatre funcions, dantnos á coneixe
las obras en que 's distingeix més d' entre las que
conta en lo seu repertori.

Pocas son quatre funcions; pero val més poch
que rés.

LICEO.—Se pot dir que passa ab las portas tan-
cadas la major part dels días de la setmana. Pera
dijous estava anunciada la *reprise* de la ópera *Garin*
que s' ha vingut aplassant d' un día á l' altre.

Los abonats no caben á la pell de satisfacció ab totes aquestas dilacions.

ROMEA.—Del estreno del drama *En Pere Torrens* ne doném compte en la corresponent secció.

S' está ensajant lo drama *Cor de roure* y las pessas *Moneda corrent* y *Un mestre de violí*.

NOVETATS.—Rés de nou per are; pero 's preparan alguns estrenos que tindrán lloch próximament.

TÍVOLI.—De la sarsuela *¡La mar!* derrerament estrenada, 'n parlém en la secció de «Teatro catalá.»

ELDORADO.—La parodia *Guasin*, qual estreno tingué lloch la setmana passada, es una obreta en la que abundan los defectes del género á que perteneix.

Aixó no obstant, conté algunas escenas que denotan la experta mà del seu autor, lo Sr. Granés, per la *vis* cómica ab que estan desarrolladas.

La música es sols passadora, tractantse de una parodia y en quant á la execució va ser notable per part de tots los actors qu' hi prengueren part, fentse digne d' especial menció lo Sr. Palmada que 's pot ben dir qu' amenisá tota la obra ab los seus recursos cómichs.

La doble decoració que pera *Guasin* ha pintat lo Sr. Urgellés, es notable per la seva perspectiva y ben entesa entonació.

S' está ensejant la sarsuela *La cencerrada* per estrenarse próximament.

Y no haventhi més assumptos de que tractar, ab lo permis dels lectors poso aquí punt final.

LABRUGUERA.

Societats Recreativas

CENTRO SPORT.—Galanament invitats, assistirem dissapte passat á las sessions de moda de Sknting Ring que acostuman á tenir lloch en l' espayós gignás del carrer de Provença.

Agradablement se passa allí 'l temps contemplant las sorts dels que patinan, de quins, los menos práticos, se cuydant de demostrar quan fácil es perdre lo centro de gravetat.

També 's verificaren algunas sorts de tiro al blanch ab carrabina de saló, en las que alguns tiradors estigueren tan acertats que la concurrencia 'ls aplaudí. Aquesta era molt distingida y numerosa.

ESQUERRA DEL ENSANXE.—Diumenge al vespre se posá en escena lo bonich drama *Lo Contramestre* que obtingué acertat desempenyo, al igual que la divertida pessa *La Cartilaginotalgia*, per quín motiu foren aplaudits tots quants hi prengueren part.

CÍRCULO ULTRAMARINO.—Formá part del programa de diumenge al vespre, la popular sarsuela *Cinch minuts fora del mon*. Tingué bons intérpretes en la Srta. Castillo y 'ls Sr. Poch, los quals foren aplaudits per la distingida concurrencia que com de cóstum omplia 'l local.

T. GRANER.

LO CANT DEL GALL

Dels prats cap á la fira,
gras y lluhent vingui;
tothóm que passa 'm mira,
¡qui... quiri... qui!

Ma veu es aixerida,
ma cresta es de carmí,
ma forma es ben garrida,
¡qui... quiri... qui!

Soch moro y de gallinas
lo meu llarém portí;
cantant me fan joguinas,
¡qui... quiri... qui!

Sant Pere ab mi 's planyia...
jo al lladre faig fugi,
bon punt apunta 'l dia:
¡qui... quiri... qui!

En la quintana amiga
ma llibertat deixí;
cerca á mos peus la lliga,
¡qui... quiri qui!

Un fumadó de pipa,
comprar-me pensa 'l fi,
per cert te bona tripa,
¡qui... quiri... qui!

Ja 'm volta sa familia
que 'm dona grá á desdí;
d' un sant n' es la vigilia
¡qui... quiri... qui!

Un noy sa boca 'm signa
y un nen me fa *ti, ti*,
qué 's lo qu' aixó designa?
¡qui... quiri... qui!

Ja 'l ganivet afina
lo rialler butxi;
¡pietat, que m' assessina...
¡qui... quiri... qui!

JOSEPH FALP Y PLANA.

Novas

Tal com teniam promés, comensa en lo present número la publicació en lo folletí de la bonica comedia de D. Frederich Soler *Lo teatro per dins*.

Ab la costum establerta de repartir-ne vuit planas setmanals, podrán nostres favoreixedors, ab poch temps, reunir abundant biblioteca de bonas obras teatrals.

Ab l' interés de introduhir contínues milloras ja notarán nostres constants favoreixedors l' augment de composició en las planas de la comedia. Tot aixó, á més de altrás sorpresas que anirán veyent, en justa compensació del creixent favor ab que 'l públich nos honra.

Per tota la setmana entrant continuarà entregant-se enquadrnat lo drama *Clarís*, mediant las condicions expressadas en l' avís de la primera plana.

L' important arxiu lírich-dramàtic dels Srs. Bon-

nin germans ha canviat de domicili, quedant instalat en lo Passatge Madoz, n.º 5, pis 3.º

Próximament se posarà a la venda la bonica comedia de D. Ramón Bordas, *Lo mohiment continuu* estrenada en la present temporada.

Degut a la galanteria del Sr. Bordas podrém oferir dita obra ab rebaixa a nostres favoreixedors.

Hem rebut un exemplar esmeradament imprés de *La padrina*, comedia en un acte, de D. Joaquim Riera y Bertran, estrenada ab éxit en la present temporada en lo teatro de Novetats.

Gracias per l'atenció.

Recomaném a tots los Srs. que desitjin colleccionar nostre periódich, fixin sa atenció en l'anunci de la tercera plana de las cubertas, referent a aquest assumpto.

Van dirme qu'estimavas a un altre home, rabutjant mon amor.

Pero—no ho creguis—va respondre 'm prompt te fent un salt lo meu cor.

Ma mare ahir, també va dir tal cosa, sentintho de debó, mes lo meu cor va contestá altra volta:

—No es cert, no es cert aixó.

Avuy t'he vist d'un altre ser en brassos jurantli amor sens fi,

bessantli lo seu rostre mil vegadas, tos llavis de carmí

y horroritzat 'l veurho, desseguida d'aquell lloch he fugit,

mentre 'l meu cor—t'estima, t'idolatra;— encara foll m'ha dit.

J. T Y R.

Enigmas

CONVERSAS

—Francisqueta...

—¿Qué hi ha Enriqueta?

—Mi ha que no podem anar al Liceo!

—¿Per qué?

—Perque 'l tenor s'ha fós.

—¿Quina ópera feyan?

—Búsqiuh, que ja li he dit.

ANDREU ESTEVE.

—Senyora Quima, ¿quánt li ha costat lo vestit que porta la seva nena?

—¿Per qué ho diu?

—Perque 'n voldria comprar un per la meua.

—Sis pessetas.

—Es car...

—O, li nat a comprar a Sta. Catarina, a una que 'ls te bons.

—¿Qui es?

—Aquella que li diuhen... lo qu'hem dit totes dues.

A. FONTSEROLA.

—Afanyis que vaig depressa.

—¿Una cana, Riteta?

—Sí. ¿Qué 'm regalará pel meu Sant?

—Lo que ja li he dit.

IV

—Hola, Pep; ¿qué tal?

—Be, y tu? Ara he trobat a ta germana y m'ha dit que l'anessis a veure.

JULI TORRES.

—¿Quina, la Petra ó l'altra?

—Búscaho, que ja ho has dit.

J. AVELLA.

—Escolta, tu, Pepeta; ¿Qué ja l'has vista?

—¿Qui, Maria?

—Aquella qu'ha arribat de fora.

—No sé qui vols dir.

—La que havém dit afa mateix.

A. PALLEJA.

—Hola, Ambrós; ¿ahont vas?

—Molt depressa a casa la Maria.

—¿Y aixó, qué hi ha hagut novetat?

—Sí, noy; ha tingut bessonada.

—¿Rediastre! ¿Com ho sabs?

—Home, m'ho ha dit la... que tu no fa gayre has anomenat.

SERRABARRERACASAS.

Las soluciones en lo próximo número.

AVIS

Tots quants envihin las solucions de tots los Enigmas d'aquest número, tindrán obció al regalo de una obra dramática, per lo qual s'estableixen las següents condicions: S'admetrán las solucions desde la sortida del número fins a las cinch de la tarde del dilluns próxim. Cada plech, contenint ditas solucions, se li donará lo número d'ordre de sa presentació. A las set de la tarde de dit dilluns se verificará un sorteig y 'l plech qual número resulti premiat, aquell haurá obtingut lo premi.

Cada plech deu anar acompanyat de unas cubertas d'aquest número. Los plechs deuen depositarse en lo bússo del periódich.

Soluciones als Enigmas insertats en lo número 49.

ENDEVINALLA I.—VI.

II.—Billar.

III.—Sindria.

IV.—Garbell.

V.—Quaresma.

VI.—Tortell.

VII.—Esbarginial.

VIII.—Quinqué.

IX.—Sol.

X.—Xacolata.

Varen presentarse 7 plechs ab las solucions y d'ells solsament eran totes exactes, las del plech que va firmat per Ll. Salas per quin motiu es a qui correspon lo regalo ofert.

Correspondencia

M. Benet; Carlos Fortis: Un tarragoní; Poch Pich; Un calsas; Salva-guardia; Ramon Arana; Satacosta; Rondallaire; Joseph Pereira; Las Calatravas; Rossendo Sals; Malaventura; B. R. Roca; Lluís Viola; Un lloro y S. Salles han estat poch acertats.

Un Rosi; Juli Torres; M. J. S.; Cantimplor; Un reusenchi; S. Alats; J. Rey; B. Rujaca; P. Gayarreta; Pancheta; F. Tarrau; Joseph Sils y A. A. Soca: anirà alguna cosa.

L. Martí, molt defectuós.—Ramiro Casas, un cantar.—Pep del Sach, ahont ho ha arreplegat? es molt dolent.—Cástich Siracusa, no podrém darli aquest gust.—S. M. A., veurém d'arreglarho.—Joseph Rosella, denota disposició, li falta cuydado.—Ramón Olivella, es massa llarch.—Casamell, no es hora encara.—C. S. P., remesos los exemplars.—Joseph Falp y Piana, anirà y animis per lo altre.—Joan Poblet, no va gaire bé.—Pere Monistrol, gracias y trevall.—A. Palleja, anira *Contrast*.—Daniel Melons, ja 'n tenin de semblants.—S. S. T., referent a l'encuadernació del *Claris* vegi la primera plana d'aquest número.—Esteve Salleras, un poch retocat.—Joseph Conangla, no 'ns agrada prou, comparat ab altres treballs seus.—F. Mario, voste 'n sab, anirán las dugas.—I. L. S. Reus, varem acabarlos, n'imprimirem de nou, ja 'n rebrá.—J. V. remesos los exemplars, trovará nota.—J. F., rebut y gracias, preferim sellos de quinze centims.—C. M. Vilafranca, agraheim tot quant fa, conformes en tot, anirà.—P. Giné y Font, se publicará.—J. Escachs y V., retocat anirà.—Fernando Carrasco, hi ha disposició, pero denota poca practica.—Francesch Torres, anirà.—F. G. B., no vá y miri, sembla que la lletra no 'ns es desconeguda.—R. Somir, es poch cuydat.

Gracias als que han enviat lo según parrafo.

(Imp.—Muntaner, 40.